

Børne- og Kulturchefforeningens svar, skulle tro, at Jordan gik under med det her lovforslag.

Men de forskellige eksempler, som de pågældende høringsberettigede parter er kommet med, synes jeg, fuldstændig har overset den mulighed, der jo er, for at den anbringende kommune kan indgå en aftale med forældrenes nye handlekommune med henblik på, at man dér får løst de problemer, der eventuelt måtte opstå ved, at den anbringende kommune afgiver sin kompetence. Muligheden er til stede.

Derfor oplever jeg, at nogle af de høringsberettigede har villet finde hår i suppen, fordi det ikke er en rose, der er groet i deres have.

Det, der selvfølgelig er interessant, når man så tager den næste del af lovforslaget, er: Hvordan sikrer vi, når vi nu fjerner 12-års-grænsen, at kommunerne rent faktisk tager det alvorligt, at børnene skal høres? Hvordan sikrer vi, at de går ind i den der systematiske samtale for at få sikkerhed for, om barnet har forstået, hvad det drejer sig om?

Jeg har oplevet sager, hvor børn er både 13 og 14 år, og hvor der ikke har været en samtale. Begrundelsen har været, at det har været svagtbe-gavede, umodne børn osv. Men sagsgrundlaget for at få påvist, at man ikke har overholdt 12-års-grænsen, var på ingen måde dokumenteret.

Vi kan derfor løbe ind i den problemstilling, at i og med at vi fjerner den her faste 12-års-grænse, vil kommunerne sådan trække på skuldrene og sige: Så slap vi for den. Og så kan vi i virkeligheden stå i en situation, hvor børnene slet ikke bliver hørt.

Kl. 19.30

Derfor tror jeg, at det er meget vigtigt, at vi på forskellig vis får fulgt op på, om børnene nu rent faktisk bliver hørt, og hvis de ikke bliver hørt, er der så i barnets materiale en klar dokumentation for, hvorfor man ikke har foretaget denne høring?

Det, der var meget slående med SFI-rapporten for ganske nylig, var jo, at det er helt sædvanligt, at børn ikke bliver hørt. Det er faktisk usædvanligt, at de myndigheder, der træffer den meget alvorlige beslutning om enten at fjerne barnet, flytte barnet fra en plejefamilie til en anden eller flytte fra en plejefamilie hjem igen, overhovedet ikke involverer barnet. Derfor kræver det efter- og videreuddannelse, og det kræver også, sådan som Socialrådgiverforeningen i deres hørings svar meget nøje har påvist, efter- og videreuddannelse og ikke for mange sager pr. sagsbehandler.

Kim Sejr (RV):

Vi er jo helt enige i intentionen om, at barnet skal være i fokus, og at vi skal have øje for barnets tarv, men samtidig skal vi også være sikre på, at vi ikke gør nogle ting, som vi tror er godt for barnet, men som muligvis kan have en virkning, der strider mod intentionen.

Forslaget om, at den kommune, der oprindeligt anbragte barnet, fortsat skal være handlekommune, uanset hvorhen og uanset hvor mange gange forældrene flytter, kan have en uheldig effekt. En af indvendingerne fremgår da også af høringsmaterialet, hvor der er en advarsel mod at adskille handlekompetencen for det anbragte barn fra handlekompetencen i forhold til forældrene ud fra en eller anden vurdering af, at det kan isolere barnets problemer fra forældrenes problemer.

På den måde kan der være en risiko for, at det bliver sværere at fastholde forældrene i et forpligtende samarbejde. Som KL indvender, kan man risikere, at det fører til færre hjemgivelser, og hvis det skete, ville det jo være i strid med målsætningen om, at antallet af børn anbragt uden for hjemmet skal nedbringes.

Jeg vil medgive, at der også er gode argumenter for, at den oprindelige handlekommune forbliver handlekommune, fordi man bliver fri for risikoen for de meget store skift i indsatsen over for barnet, som kan skade både kvalitet og kontinuitet. En løsning kunne måske være, at man fastholdt den nuværende ordning, men under den forudsætning, at man sikrede, at den nye handlekommune kunne fortsætte indsatsen over for barnet og familien uden problemer. Det kræver jo så til gengæld måske en kvalitativ indsats, og her har jeg bemærket mig, hvad Forældrelandsforeningen har sagt. De peger jo netop på manglende kvalitet i sagsbehandlingen og anbringelsesprocessen, som er til skade for den indsats, der gøres for barnet.

I stedet for et generelt princip om at lade den oprindelige handlekommune forblive handlekommune, kunne man måske i stedet for indføre en mulighed herfor under den forudsætning, at der ikke kan etableres en tilfredsstillende indsats over for barnet i den kommune, som forældrene nu er flyttet til, altså den nye handlekommune.

Omkring ideen om talsmænd: Jeg synes, det er værd at overveje, og jeg ser frem til nogle mere konkrete udspil på det område, så vi kan få en substantiel diskussion. Vi er naturligvis for, at børnene skal inddrages mere i de her ting, og